

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M.
se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: 1) **Sécheron Hasler CZ, spol. s r.o.**, IČO 45796211
se sídlem Podnikatelská 556, Praha 9

2) **Kovové profily Servis s.r.o.**, IČO 61467693
se sídlem Podnikatelská 545, Praha 9
obě zastoupené advokátem Mgr. Robinem Mlynářem
se sídlem Teplého 2786/0, Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2021, č. j. MHMP-1158166/2021/O4/Lo,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21 ze dne 21. 5. 2021, č. j. UMCP21/08195/2021/OZPD/Tum. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nařízeno „*ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí odstranit nepovolené pevné překážky z veřejně přístupných účelových komunikací X na pozemcích X zapsaných na X, nacházejících se v areálu X. Pevné překážky tvoří kovové sloupky v celkovém počtu 527 ks, jež jsou zapuštěny do linie obrubníků mezi vozovkou a chodníkem nebo tam, kde není chodník těsně za hranou vozovky, směrem k silniční vegetaci. Nad terén vyčnívají cca 45 cm a jsou natřeny žlutou barvou.*“.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že tvrzená konexe mezi sloupky a žalobcem, resp. osobami spojenými s žalobcem, je nepodložená, neboť nemá oporu ve skutkových zjištěních, resp. v provedeném dokazování. Zejména nebylo prokázáno, že by měl žalobce závadný stav iniciovat či že by se na něm měl jakkoli podílet. Z protokolů o kontrole nevyplývá žádný údaj o tom, kdy a kým měla být stavba popisovaných sloupků provedena. Na jakékoli zapojení žalobce nelze bez dalšího usuzovat ani na základě fotografií osobního motorového vozidla s registrační značkou X, protože žalobce není jeho vlastníkem. Otázkou vlastnictví vozidla se správní orgány žádným způsobem nezabývaly a ani neprováděly žádné dokazování. Fotografie vozidla ostatně neobsahují časovou stopu jejich pořízení.
3. Tvrzení žalovaného, že „*instalaci těchto pevných překážek prováděli prokazatelně osoby spojené se společností, kde je (nebo v době instalace byl) odvolatel ředitelem a k omezení obecného užívání došlo umístěním těchto kovových sloupků z důvodu vytvoření překážek provozu zejména nákladních vozidel, tzn. způsobení problémů při jízdě zejména nákladních vozidel (ale i osobních vozidel a ostatních účastníků provozu na těchto komunikacích)*“, považoval žalobce za nesprávné, neboť tyto závěry nevyplývají z provedeného dokazování. Tvrzení žalovaného, že „*[...] to zjevně není v zájmu společnosti v tomto areálu, [...] a zjevně se jedná o formu nátlaku ze strany odvolatele*“, podle názoru žalobce evokuje důvodné podezření, že v tomto směru mohly správní orgány zejména v důsledku mediálního tlaku dojít k předčasným závěrům.
4. Právní posouzení věci rovněž nelze stavět na (mylném) tvrzení žalobce ohledně vlastnického práva k předmětným sloupkům. Žalobce je právní laik a není podrobně seznámen s příslušnou právní úpravou, zejm. § 506 občanského zákoník. Právní posouzení věci musí být učiněno příslušnými správními orgány.
5. Dle žalobce nebylo rovněž řádně prokázáno, že se na předmětných pozemních komunikacích skutečně nacházejí pevné překážky ve smyslu § 29 zákona č. 13/1997 Sb.
6. Dále měl žalobce za to, že správními orgány tvrzené ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu nebylo žádným způsobem podloženo, resp. posouzeno. V rámci řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nebylo prvostupňovým orgánem provedeno byt' jedině místní šetření, postup byl omezen na provedení kontrol dle kontrolního řádu, kdy se jednalo o postup bez možnosti ingerence žalobce. Žalobce se proto domníval, že řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, a to zejména v rozporu se zákonem č. 13/1997 Sb., resp. správním řádem.

7. Žalobce podotkl, že i pokud by byl osobou povinnou k odstranění sloupků, je lhůta o délce tří dnů zjevně nepřiměřená povaze uložené povinnosti, tj. odstranění 527 kovových sloupků. Žalobce se ohradil proti tezi prvostupňového orgánu, že k odstranění sloupků by bylo možné využít zaměstnanců firmy, kteří sloupky instalovali, a zopakoval, že instalace sloupků žalobcem (najatou firmou) je pouze v rovině tvrzení bez jakékoli opory.
8. Závěrem žalobce zmínil, že tvrzené pevné překážky nebyly v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně vymezeny (kupř. formou přiloženého nákresu), ergo není bez dalšího seznatelné, co má být odstraněno. Správní orgány se též nevěnovaly otázce, kdy mělo k umístění sloupků dojít, neboť ve spisu jsou pouze fotografie stavu „po“, a nikoli „před“, tj. není jasné, v jaké době a za vlastnictví které osoby k umístění (tvrzených) pevných překážek došlo.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Napadené rozhodnutí dle žalovaného hájí veřejný zájem spočívající v zajištění bezpečnosti účastníků silničního a pěšího provozu a v zabránění omezování a rušení bezpečného a plynulého obecného užívání veřejně přístupných účelových komunikací. Tento důležitý veřejný zájem staví žalobce pod zájem svůj, na ochranu svého majetku, což žalovaný označil za nepřipustné.
10. Závadný stav přitom trvá dlouhodobě. Žalobce byl mj. kontaktován společnostmi v průmyslovém areálu, v němž se nachází předmětné komunikace, které měly v úmyslu sloupky odstranit. Žádné náklady by tak žalobci nevznikly a došlo by k obnovení nerušeného a bezpečného obecného užívání komunikací. Žalobce neumožnil odstranění sloupků a nevyhověl ani apelům dotčených společností o zanechání svého jednání – instalace sloupků, betonových pražců, odstavování vraků vozidel (a přívěsů, kde ubytovává osoby bez domova) a dalších překážek provozu. Naopak žalobce uvedl, že by tím bylo zasaženo do jeho vlastnického práva a bránil by se žalobou u soudu. Nařízení odstranění sloupků tak bylo jedinou zákonnou možností k docílení žádoucího stavu. Závadný stav ve vztahu k dalším pevným překážkám (betonové pražce, vraky osobních a nákladních vozidel v počtu desítek kusů) je rovněž řešen prvostupňovým orgánem. Lze tak shrnout, že v průmyslovém areálu dochází k omezování veřejného, zákonem chráněného zájmu na nerušeném a bezpečném obecném užívání komunikací.
11. Žalovaný měl za to, že správní spis obsahuje konkrétní postupy a dokazování. K řádnému vyhodnocení důkazů, s nimiž byl žalobce opakovaně seznamován, došlo při vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce opakuje stejné námitky jako ve správním řízení a na předložené důkazy nereflktuje.
12. Žalovaný podotkl, že žalobce nereagoval nejen na výzvy dotčených společností, pro které tvoří předmětné komunikace nutnou komunikační potřebu pro jejich podnikání, ale coby vlastník komunikací nereagoval ani na výzvu silničního správního úřadu, aby učinil návrh dle § 19c odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. (uložení povinnosti odstranit vrak jeho majiteli). Aktuálně se žalobce dotazoval, kdy a kde je možné si kovové sloupky vyzvednout (sloupky již byly exekučně odstraněny z předmětných komunikací), což dle žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nepodporuje verzi žalobce, že není vlastníkem sloupků a nemá nic společného s jejich umístěním. Žalovaný se konečně ohradil proti tomu, že je motivován mediálním tlakem, svůj postup cílí výhradně na obnovení zákonného stavu.

Další vyjádření

13. Obě zúčastněné osoby (v rámci stanoviska k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě) uvedly, že jsou vlastníky pozemků v průmyslovém areálu Běchovice, mají zde sídla a vykonávají zde podnikatelskou aktivitu. Zúčastněné osoby jsou nuceny využívat veřejné účelové komunikace na pozemcích žalobce, pokud se chtějí dostat ke svým nemovitostem. Žalobce se v březnu a dubnu 2020 uchýlil k protiprávní instalaci sloupků jakožto pevných překážek, které umístil (nechal umístit jinými osobami) tak, aby spolu s odstavenými vraky tvořily překážky provozu a znemožnily společnostem v areálu zásobování. Tvrzení žalobce obsažené v textu žaloby, že jako právní laik se nesprávně prohlásil za vlastníka sloupků, je zcela účelové a vyvrací jej i fotodokumentace obsažená ve správním spisu. Nikdo jiný neměl zájem o umístění provoz blokujících překážek, a pokud by žalobce neměl zájem na jejich uchování, už dávno je mohl odstranit. Zúčastněné osoby opakovaně vyzývaly žalobce k odstranění nebezpečného stavu, zejm. sloupků a nebezpečných vraků návěsů, což žalobce odmítl a dokonce nechal překážky hlídat.
14. Sloupky zásadně omezují přístup osob zúčastněných k jejich nemovitostem a zabraňují bezpečnému příjezdu kamionů a omezují či znemožňují parkování vozidel, a to i na pozemcích zúčastněných osob. Vlivem nuceného manévrování s nákladními vozy, které mnohdy nejsou s to se sloupkům vyhnout, zároveň v konečném důsledku ohrožují i zaměstnance osob zúčastněných, zákazníky, dodavatele a jiné návštěvníky, jakož i přepravované zboží. O tom svědčí řada nehod, o nichž se osoby zúčastněné od dopravců dozvěděly. Instalace překážek je vedena snahou žalobce zneužít své vlastnické právo s cílem vynutit si vlastní představu o veřejném provozu na pozemních komunikacích, když legální cestou se mu omezení veřejného užívání nepovedlo prosadit (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2014, č. j. 11A 40/2014-118).

Jednání před soudem

15. Při jednání dne 17. 10. 2022 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. *pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník, popřípadě správce dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.*
18. Soud úvodem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, dle něhož se § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. vztahuje i na veřejně přístupné účelové komunikace.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

19. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že žalobce je vlastníkem sloupků, a tudíž je osobou, která je povinna je na svůj náklad odstranit, poněvadž se jedná o pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení.
20. Soud se nejprve bude věnovat namítané nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že pevné překážky – sloupky nebyly dostatečně vymezeny. Soud považuje dotčený výrok, který je citován v bodu 1 odůvodnění tohoto rozsudku, za srozumitelný a vykonatelný. Dotčený výrok jednoznačně identifikuje předmětné komunikace jejich názvem a umístěním na pozemcích, rovněž dostatečně označuje pevné překážky tak, že jde o kovové sloupky v určitém počtu kusů, se specifikovanou výškou v terénu a barvou nátěru a popisuje jejich umístění mezi vozovkou a chodníkem. Náskres (patrně přesného umístění sloupků), kterého se žalobce dožaduje, tak soud nepovažuje za potřebný.
21. Ohledně protokolu o kontrole ze dne 18. 12. 2020 a záznamu o kontrole ze dne 15. 4. 2021, jejichž procesní využitelnost žalobce rozporoval, soud uvádí, že protokol o kontrole, případně i rozhodnutí o námitkách proti němu, je jedním z podkladů rozhodnutí – důkazem dle § 51 správního řádu, který bude následně správní orgán hodnotit dle § 50 odst. 4 správního řádu v rámci správního řízení směřujícího k meritornímu rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2009, č. j. 9 As 28/2009-30). Žalobce namítal, že oproti místnímu šetření nemohl do postupu kontroly zasahovat. Kontrolní zjištění však nijak konkrétně nerozporoval, když pouze uvedl, že dle jeho názoru nebylo řádně prokázáno, že se na předmětných pozemních komunikacích skutečně nacházejí pevné překážky ve smyslu § 29 zákona č. 13/1997 Sb. Takto obecné a ničím nepodložené tvrzení však nemůže vyvrátit kontrolní zjištění podložené dostatečnou fotodokumentací (desítky fotografií) sloupků na předmětných komunikacích. Další fotografie poskytly zúčastněné osoby v rámci svých podnětů.
22. Nadto teze žalobce, že nemohl zasahovat do kontroly, platí jen ve vztahu k průběhu kontroly. Proti výsledkům kontroly se ovšem žalobce mohl bránit námitkami dle § 13 kontrolního řádu, v nichž mohl vyjevit svůj pohled na věc a oponovat kontrolním závěrům. Žalobce však námitky nepodal. Soud dále připomíná, že smyslem kontroly je dle § 2 kontrolního řádu zjišťovat, *jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů*. Tomuto cíli provedené kontroly dostály, když zjišťovaly stav předmětných komunikací a shledaly, že se zde nachází nepovolené pevné překážky, které nebyly přes výzvu odstraněny. Žalobce přitom v žalobě nezmínil, jak by provedení místního šetření mohlo přispět k úplnějšímu či správnějšímu zjištění skutkového stavu věci.
23. Ačkoli předmětné správní řízení není řízením přestupkovým (pozn. soudu, žalobci byla za umístění sloupků v přestupkovém řízení uložena pokuta, žaloba proti příslušnému rozhodnutí je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 3 A 10/2022), soud považuje za vhodné poukázat také na § 51 odst. 4 správního řádu, dle něhož *v řízení navazujícím na výkon kontroly, ve kterém je účastníkem řízení kontrolovaná osoba, není třeba provádět protokolem o kontrole, který je podkladem rozhodnutí o přestupku, dokazování*, a dále na § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle něhož *v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku*. Citovaná právní úprava tak dokládá význam protokolu o kontrole pro navazující správní řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

24. Pokud jde o vlastnictví, resp. instalaci sloupků, žalobce v žalobě vytrhává z kontextu určitá zjištění a závěry správních orgánů a izolovaně se je snaží vyvracet či bagatelizovat. Naopak správní orgány dle náhledu soudu hodnotily veškerá zjištění v jejich vzájemné souvislosti a dospěly ke správným závěrům.
25. Podle § 506 odst. 1 občanského zákoníku *součástí pozemku je prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“) s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech.*
26. Sloupky umístěné na předmětných pozemcích jsou zapuštěny (a zabetonovány) v pozemku žalobce, což plyne jak z fotografií pořízených prvostupňovým orgánem, tak z fotografií montáže sloupků, které byly prvostupňovému orgánu předloženy zúčastněnou osobou 2) [pořadové číslo 10. správního spisu, doplnění podkladů řízení ze dne 25. 2. 2021] a také v podnětech zúčastněných osob. Sloupky jsou proto součástí pozemků žalobce, potažmo jsou ve vlastnictví žalobce.
27. Pokud jde o obranu žalobce, že je právní laik a mohl se tak mýlit ve své interpretaci § 506 občanského zákoníku, jež je obsažena v přípisu žalobce ze dne 14. 5. 2020 určeném zúčastněné osobě 2) [pořadové číslo 10. správního spisu, doplnění podkladů řízení ze dne 25. 2. 2021], soud poznamenává, že v tomto přípisu žalobce projevil jednoznačnou vůli pokládat sloupky za svůj majetek (byť současně tvrdil, že je neumísťoval). Vyjádření žalobce je ve shodě se zákonnou úpravou a soud nevidí důvod pro to, aby správní orgány prováděly ještě další explicitní úvahu o aplikaci § 506 občanského zákoníku.
28. Nadto jsou zde okolnosti svědčící o tom, že sloupky byly instalovány z iniciativy žalobce. Soud považuje za absurdní tezi žalobce, že sloupky na jeho pozemcích byly umístěny z popudu neztotožněné třetí osoby. O možné motivaci této třetí osoby k umístění sloupků žalobce mlčí. Soudu se též domnívá, že je velmi nepravděpodobné, aby vlastník nemovitostí, na něž třetí osoba bez jeho vědomí a souhlasu umístila zapuštěné sloupky, tj. zasáhla do jeho majetku, tento stav akceptoval a ponechal změny na pozemku bez snahy o jejich odstranění. Lze z toho dovodit, že žalobci tato situace vyhovovala.
29. Soud se na rozdíl od žalobce domnívá, že fotografie montáže sloupků, na nichž je vidět modré osobní vozidlo značky Škoda s registrační značkou X, označené logem „X“, k němuž je připojen vozík (s pytlí a zřejmě elektrocentrálou), a dále jsou vidět pracovníci instalující sloupky poblíž tohoto vozidla, jsou ve spojení se skutečností, že žalobce byl ředitelem této firmy (což žalobce nepopřel, přičemž IČO X uvedené na screenshotu webu X, jenž je součástí správního spisu, náleží žalobci – fyzické osobě podnikající dle živnostenského zákona), přesvědčivým důkazem o tom, že sloupky byly instalovány z vůle žalobce. Zjišťování vlastníka vozu pak soud považuje za nadbytečné a odkazuje na výše uvedenou úvahu soudu o tom, že se jeví naprosto vyloučené, aby sloupky umísťovala jakási třetí osoba bez vědomí a souhlasu žalobce.
30. Stran přesné doby instalace sloupků soud podotýká, že je pro věc nerozhodná, podstatné je výhradně to, že sloupky byly ke dni správního rozhodnutí ve vlastnictví žalobce.
31. Co se týče námítky, že nebylo prokázáno, že sloupky ohrožují plynulost a bezpečnost silničního provozu, soud konstatuje, že povinnost vlastníků odstranit z komunikace nepovolené pevné překážky dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. není podmíněna tím, že pevná překážka musí představovat ohrožení plynulosti a bezpečnosti silničního provozu.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Hypotéza daného ustanovení je totiž zcela naplněna tím, že pevná překážka byla umístěna bez povolení.

32. Prvostupňové rozhodnutí (str. 2) navíc ozřejmuje, proč sloupky představují ohrožení plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Sloupky „[v]zhledem k jejich malé výšce jsou mimo zorné pole řidiče vozidla, který manévruje v jejich blízkosti, např. při vyhýbání s protijedoucím vozidlem, nebo při jízdě v zatáčce, nebo při odbočování v křižovatce, a to vzhledem k parametrům převážně nákladních vozidel, které tento průmyslový areál využívají a zásobují zde sídlící společnosti. Tyto kovové, pevně umístěné sloupky, jsou v tu chvíli velmi nebezpečnou pevnou překážkou, která u osobních i nákladních vozidel může způsobit poškození vozidla - pneumatik, ráfků kol, karoserie, ale co je ještě závažnější, také zranění chodců, resp. uživatelů chodníků.“. Tomuto hodnocení nemá soud co vytknout, úvahy správního orgánu jsou logické a žalobce je ničím nevyvracel. Kromě toho prvostupňové rozhodnutí na str. 7 zmiňuje, že sloupky již byly důvodem dopravní nehody dne 8. 7. 2020 šetřené Policií ČR pod č. j. KRPA-8696-3/DN-2020-217.
33. Stran lhůty stanovené žalobci pro odstranění sloupků se soud neztotožňuje s přesvědčením žalobce, že se jedná o lhůtu nepřiměřeně krátkou. Soud zdůrazňuje, že se jedná o pevné překážky, které jsou nejen nepovolené, ale též zjevně ohrožují plynulost a bezpečnost silničního provozu (viz výše). Již jen z tohoto důvodu je na místě, aby byla lhůta pro jejich odstranění krátká. Žalobce přitom v žalobě nijak nerozvedl, proč se domnívá, že je odstranění sloupků v určené lhůtě technicky či organizačně objektivně neproveditelné.
34. Zásadní je dále to, že se ve vztahu k žalobci nejednalo o rozhodnutí, které by žalobci uložilo povinnost bez jakéhokoli předchozího varování. Již v kontrolním protokolu ze dne 18. 12. 2020, jenž byl žalobci doručen dne 13. 1. 2020, se hovoří o umístění nepovolených pevných překážek – sloupků. Na to navázala výzva prvostupňového orgánu ze dne 9. 2. 2021, č. j. UMCP21/02309/2021/OZPD/Tum, doručená žalobci téhož dne, k odstranění sloupků ve lhůtě 7 pracovních dnů. Je tedy evidentní, že žalobce si musel být po dobu cca 4 měsíců vědom toho, že může důvodně očekávat uložení povinnosti odstranit sloupky.
35. Soud dodává, že s ohledem na výše uvedené je zmínka prvostupňového orgánu, že žalobce může k odstranění sloupků využít zaměstnanců firmy, kteří sloupky instalovali, nepodstatná pro posouzení přiměřenosti lhůty pro jejich odstranění.
36. Pro úplnost soud podotýká, že otázku žalobcem sugerovaného mediálního tlaku, který měl motivovat správní orgány k předčasným závěrům ve věci, soud považuje za irelevantní, neboť správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Soud konečně poznamenává, že nemohl přihlížet ke skutečnostem, které přímo nesouvisí s projednávanou věcí (umístění betonových pražců a vraků vozidel na předmětné komunikace), nebo nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí (exekuční odstranění sloupků a to, že se žalobce dle sdělení žalovaného vyptával, kdy a kde si je může vyzvednout).

Závěr

37. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

39. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněným osobám nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim neuložil plnění žádných povinností (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: